

LA DIÀSPORA IGUALADINA

ANTONI OLIVÉ I TOMÀS

Un amic meu d'Igualada se n'ha anat a viure a Hong Kong amb tota la família, com a responsable de l'expansió per l'Àsia d'una marca de moda catalana. Si les coses li van bé, augmentarà la seva cotització professional. Els seus tres fills aniran a una escola britànica, acabaran parlant anglès i xinès fluidament i hauran participat de la globalització. Per a ells és l'oportunitat de la vida, però per a Igualada és una pèrdua, perquè mentre sigui allà no podrà posar el seu talent al servei d'Igualada i participar en projectes ciutadans com ho ha fet fins ara.

El del meu amic és un cas aïllat. Una empresa d'aquí vol conquerir l'Àsia, vol fer-ho amb algú d'aquí i li ha encomanat a ell per la confiança que li té i per la seva trajectòria professional. I, lògicament, l'expansió per

l'Àsia no es pot comandar des de Barcelona...

Això no obstant, la història del meu amic coincideix en el temps amb un sentiment que força gent comença a verbalitzar: a Igualada —i, per extensió, a Catalunya— cada dia serà més difícil trobar feina i caldrà marxar fora. Ho diu gent que està estudiant, ho diu gent que ha acabat els estudis fa poc i no troba feina o no troba una feina d'acord amb les seves expectatives i ho diu gent que fa anys que treballa i veu perillar la seva feina. Fins i tot ho he sentit dir a gent de la meva *quinta*, que ja hem viscut més de la meitat de la nostra vida professional. Els diaris parlen sovint d'enginyers que estudien alemany per anar a treballar a Alemanya o de metges i infermeres que han anat a treballar al Regne Unit. Alguns dels meus alumnes proven d'anar a la Xina o al Brasil.

Fa uns quants anys, una colla d'amics, entre els quals el meu amic que ha anat a viure a Hong Kong, vam intentar sacsejar Igualada amb el projecte *Conca Futur*. Volíem trobar fórmules per aconseguir que la gent de la Conca d'Òdena pogués viure i treballar aquí. Llavors, els dos sectors tradicionals de l'economia igualadina ja començaven a estar en crisi i s'albirava una destrucció important de llocs de treball. En va sortir el lema «Viure i niar a la Conca», que volia resumir en una frase curta la legítima aspiració de tenir feina on has fet arrels. Partint

de la base que a Igualada es viu bé, es tractava de crear les condicions perquè hi florís una activitat econòmica que evités que la gent hagués de marxar a treballar fora. Teníem clares dues coses: primera, que els desplaçaments laborals devaluïn la qualitat de vida personal; i segona, que algú que viu i treballa a Igualada, participant en el seu teixit social, pot posar el seu talent al servei de fer més atractiva la vida igualadina. En definitiva, sense dir-ho explícitament, es volia evitar que la Conca es convertís en una ciutat dormitori i que el talent en marxés.

També érem conscients que, si bé la gent professionalment qualificada sempre podia marxar a fora a buscar la feina que no troba a casa, la gent amb poca qualificació o la gent que s'havia dedicat als oficis que estaven desapareixent ho tindria complicat per treballar si a Igualada no naixien noves activitats econòmiques generadores de llocs de treball.

Als anys setanta i vuitanta Igualada va ser importadora neta de talent. Moltes de les empreses igualadines, llavors puixants, van fitxar directius i tècnics de la resta de Catalunya, molts dels quals van venir a viure a Igualada i van entrar a formar part d'entitats socials i culturals. Van posar el seu talent al servei de la ciutat, i la ciutat se'n va enriquir.

Han passat set anys d'aquell projecte i estem passant per una crisi econòmica que ha aguditzat el diagnòstic. Ara no solament és

difícil viure i treballar a la Conca; ara és difícil treballar a Catalunya, visquis on visquis. Per això cada dia que passa hi ha més gent que es planteja marxar fora. I això, que pot ser una bona oportunitat personal i professional des del punt de vista individual, és un fracàs col·lectiu de ciutat i de país, perquè marxa talent i la ciutat i el país s'empobreixen.

He parlat de diàspora al títol perquè això és el que passarà. Cada dia hi haurà més gent d'Igualada pel món. Gent que seguirà les coses d'Igualada, com diria el poeta, a través dels mitjans digitals i de les xarxes socials, que serà aquí cada 5 de gener, però que no hi serà la resta de l'any per contribuir modestament a fer d'Igualada un lloc on es pugui viure bé.